

(੩) ਅੰਤਿਕਾ—

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ॥

ਅਮਰਨਾਮਾ

ਬ ਨਾਦੇੜ ਆਬਾਦ ਬੂਦ ਸਿੰਘੇ ਮਨ
ਬ ਤਲਬੀਦ ਬਰ ਚਾਰਪਾਈ ਕਢਨ।੬੬।

ਨਾਦੇੜ ਦੇ ਡੇਰੇ ਸਾਡਾ ਇਕ ਸਿੰਘ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਮੰਜੀ ਉੱਤੇ
ਪਏ ਨੇ ਹੀ ਖੱਫਣ ਮੰਗ ਲਿਆ, ਭਾਵ ਮਰ ਗਿਆ।

ਬ ਨਜ਼ਦੀਕਿ ਉ ਹੋਚ ਇਨਸਾਂ ਨ ਬੂਦ
ਬ ਮਨ ਈਂ ਖਬਰ ਜੂਦ ਸਿੰਘਾਂ ਨਮੂਦ।੬੭।

ਉਸ ਪਾਸ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਖਬਰ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ
ਪੁਚਾ ਦਿੱਤੀ।

**ਕਿ ਬਰ ਚਾਰਪਾਈ ਬ ਦਾਦ ਅਸਤ ਜਾਂ
ਬ ਦਰਗਾਹ ਸੁਦ ਬਖਸ਼ੇ ਉ ਚਸਾਂ।੬੮।**

ਕਿ ਉਹ ਮੰਜੀ 'ਤੇ ਹੀ ਸ਼ਾਸ ਪੂਰੇ ਕਰ ਗਿਆ, ਹੁਣ ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ ?

**ਬ ਦਰਿਆ ਸਪੁਰਦੇਮ ਯਾ ਸੋਖਤੇਮ
ਸ਼ਵਦ ਹਰ ਚਿ ਫੁਰਮਾਂ ਬ ਵੈ ਦੋਖਤੇਮ।੬੯।**

ਉਸ ਨੂੰ ਦਰਿਆ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦੇਈਏ ਜਾਂ ਫੂਕੀਏ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇ ਕਰ ਦੇਈਏ।

**ਬ ਆਂ ਗੁਫਤਮ ਮਨ ਹਮਚੂੰ ਮਸਕੀਂ ਗ਼ੀਬ
ਮਕੁਨ ਫ਼ਿਕਰਿ ਆਂ ਗ਼ਸਤ ਜੰਨਤ ਨਸੀਬ।੭੦।**

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਫ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕਰੋ, ਉਹ ਮਸਕੀਨ ਤੇ ਭਲਿਆਂ ਬੰਦਿਆਂ ਵਾਂਗੂੰ ਸੁਰਗ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੈ।

ਖਿਆਲਸ਼ ਦਮੇ ਵਾਪਸੀਂ ਸੂਇ ਮਨ
ਅਜੀਂ ਆਂ ਸੁਦਾ ਜੰਨਤੀ ਬੇਸੁਖਨ।੭੧।

ਚੂੰਕਿ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਚੁੱਪ-ਚੁਪਾਤਾ ਸੁਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਅਰਜ ਦਾਸਤ ਕਰਦਾ ਬ ਗੰਗਾ ਕੁਨੇਦ
ਨ ਅੰਦੇਸ਼ਾ ਓ ਫਿਕਰ ਈਂ ਜਾ ਕੁਨੇਦ।੭੨।

ਅਰਦਾਸਾ ਸੋਧ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗੰਗਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦਿਓ, ਇਥੇ ਉਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਜਾਂ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਤਲਬ ਕੁਨ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਨ ਅਸਲਾਫਿ ਉ
ਬਖ਼੍ਯਾਂ ਵਾਰਿ ਨੱਥ ਮੱਲ ਬਢਾਡੀ ਬਗੁ।੭੩।

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੱਦਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰੋ। ਢਾਡੀ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਨੱਥ ਮੱਲ ਦੀ ਰਚੀ ਵਾਰ ਸੁਣਾਵੇ।

ਸ਼ਵਦ ਇਸਮਿ ਯਜ਼ਦਾਂ ਬ ਵਿਰਦੇ ਜ਼ਬਾਂ
ਬ ਦਰਿਆਇ ਗੰਗਾ ਕੁਨੰਦ ਉ ਰਵਾਂ।੭੪।

ਜ਼ਬਾਨ 'ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ
ਗੰਗਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦੇਣਾ ਯੋਗ ਹੈ।

ਸੁਨੀਦਮ ਅਜ਼ੀਂ ਪੇਸ਼ਤਰ ਈਂ ਸੁਖਨ
ਗੁਰੂ ਪੰਚਮ ਅਰਜਨ ਬਗੁਫਤਾ ਜ ਮਨ।੭੫।

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਮੈਂ ਇਹ ਚੱਲ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਪੰਚਮ ਗੁਰੂ, ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ
ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ।

ਕਿ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਹਮ ਸ਼ੱਕਰਗੰਜ ਬੂਦ
ਯਕੇ ਸਿਖ ਬਕਾਲੇ ਕਿ ਮਸਕਨ ਨਮੂਦ।੭੬।

ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਇਕ ਮਿੱਠੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬਾਉਲੀ ਸੀ, ਉਥੇ ਕੋਈ ਬਕਾਲੇ
ਦਾ ਸਿਖ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਬਸਾਂ ਮਰਦਿ ਮਸਕੀਂ ਆਜਿਜ਼ ਗਰੀਬ
ਯਕੇ ਜ਼ੋਜਾ ਓ ਯਕਸ ਤੋਰੇ ਅਜ਼ੀਜ਼।੨੭।

ਉਹ ਅਤਿ ਗਰੀਬ ਤੇ ਭਲਾ ਪੁਰਸ਼ ਸੀ, ਉਸ ਪਾਸ ਉਸ ਦੀ ਘਰਵਾਲੀ
ਸੀ ਤੇ ਇਕ ਬੈਲ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਪਿਦਰ ਦਾਸ਼ਤ ਪੀਰੇ ਊ ਦੇਰੀਨਾ ਸਾਲ
ਬ ਨਰ ਗਾਉ ਯਕ ਦੀਗਰੇ ਮਜ਼ਰਹ ਫ਼ਾਲ।੨੮।

ਉਸ ਸਿਖ ਦਾ ਪਿਤਾ ਬਹੁਤ ਬਿਰਧ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੈਲ ਤੇ ਮਾਮੂਲੀ
ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਟੋਟੇ ਨਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਪਏ ਕਾਸ਼ਤਨ ਰਫ਼ਤ ਫ਼ਸਲਿ ਖ਼ਰੀਫ਼
ਜ਼ਨਸ਼ ਰਫ਼ਤ ਬ ਆਬੋ ਤੁਆਮੇ ਲਤੀਫ਼।੨੯।

ਉਹ ਸਾਉਣੀ ਦੀ ਬਿਜਾਈ ਲਈ ਖੇਤ ਗਿਆ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਘਰਵਾਲੀ
ਉਸ ਦਾ ਭੱਤਾ ਲੈ ਕੇ ਗਈ।

ਪਿਦਰ ਰਾ ਬ ਹੁਕਮੇ ਇਲਾਹੀ ਸਪੁਰਦ
ਕਿ ਅੰ ਮਰਦ ਬਰ ਚਾਰਪਾਈ ਬਮੁਰਦ।੮੦।

ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਉਹ ਰਾਮ ਭਰੋਸੇ ਛੱਡ ਗਈ ਤੇ ਉਹ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਹੀ
ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਗਿਆ।

ਸੂਇ ਖਾਨਾ ਚੂੰ ਮਰਦੋ ਜਨ ਆਮਦੰਦ
ਅਜੀਂ ਹਾਦਸਾ ਦਰ ਸੁਖਨ ਆਮਦੰਦ।੮੧।

ਜਦੋਂ ਮਰਦ ਤੇ ਤੀਮਤ ਘਰ ਆਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਹ ਘਟਨਾ ਚਰਚਾ
ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਗਈ।

ਚੂੰ ਨਾਮੇ ਗੁਰੂ ਗੁਫਤ ਮਰਦੇ ਸਈਦ
ਮਏ ਚਾਰਪਾਈ ਬ ਜੰਨਤ ਰਸੀਦ।੮੨।

ਚੂੰਕਿ ਉਸ ਭਾਗਵਾਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ
ਸਣੇ ਮੰਜੀ ਦੇ ਸੁਰਗ ਸਿਧਾਰ ਗਿਆ।

**ਬ ਪੁਰਸੀਦ ਆਂ ਅਜ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਖਿਤਾਬ
ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਬ ਆਂ ਮਰਦ ਗੁਫਤਾ ਜਵਾਬ।੮੩।**

ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਪੰਡਤ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ।

**ਗੁਨਹਗਾਰ ਪਿਦਰਤ ਗੁਜ਼ਸਤ ਅਜ਼ ਜਹਾਂ
ਬ ਤਦਬੀਰੇ ਮਾ ਜ਼ੂਦ ਯਾਬਦ ਅਮਾਂ।੮੪।**

ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿਚ ਹੀ ਪਰਲੋਕ ਸਿਧਾਰਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਵਿਧੀ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ, ਉਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਉੱਧਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

**ਚੁਨੀ ਗੁਫਤ ਆਂ ਦਸਤ ਬਸਤਾ ਜ਼ਿ ਰਾਮ
ਕਿ ਅਰਸ਼ਾਦ ਬਾਸ਼ਦ ਅਮਲ ਆਂ ਕੁਨਮ।੮੫।**

ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਬੜੀ ਉਦਾਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ, ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ।

ਬ ਦੁਨੀਆ ਮਰਾ ਇ ਜੁ ਤੌਕੀਰ ਬਾਦ
ਨਜਾਤੇ ਪਿਦਰ ਅਜ ਤੁ ਦਾਰਮ ਮੁਰਾਦ।੮੬।

ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਪੱਤ ਆਬਰੂ ਕਾਇਮ ਰਹੇ ਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ
ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਦੂ ਗੁਫਤ ਦੀਨਾਰ ਆਰ
ਬਦੇਹ ਰਾਹਬਿ ਖੇਸ਼ ਰਾ ਬੇਸ਼ਮਾਰ।੮੭।

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਤੂੰ ਮੌਹਰਾਂ ਰੁਪਏ ਲਿਆ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰੋਹਤ ਨੂੰ
ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਦਾਨ ਦੇ।

ਪਿਦਰ ਰਾ ਬ-ਆਤਸ਼ ਜਦਾ ਸ਼ਾਕ ਕੁਨ
ਬ-ਗੰਗਾ ਕਿ ਸ਼ੈਰਾਤਿ ਬੇਬਾਕ ਕੁਨ।੮੮।

ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਦਾਹ-ਸੰਸਕਾਰ ਕਰ ਤੇ ਗੰਗਾ ਉੱਤੇ ਜਾ ਕੇ
ਖੁਲ੍ਹ-ਦਿਲੀ ਨਾਲ ਦਾਨ ਕਰ।

ਜ ਗੰਗਾ ਬਿਆ ਜੂਦ ਬਰ ਰੁਇ ਚਾਹ
ਤੁਰਾ ਆਬਨੋਸ਼ੀ ਨ ਬਾਸ਼ਦ ਗੁਨਾਹ।੮੯।

ਤੂੰ ਗੰਗਾ ਜਲੀ ਦੀ ਗੜਵੀ ਲਿਆ ਤੇ ਇਸ ਖੂਹ ਵਿਚ ਪਾ, ਫਿਰ ਤੈਨੂੰ
ਇਸ ਖੂਹ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪੀਣਾ ਗੁਨਾਹ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ।

ਸਲਾਹ ਕਰਦ ਅਜ ਜਨ ਚੂੰ ਆਂ ਸਿਖ ਮਰਦ
ਪਿਦਰ ਰਾ ਦਰ ਆਤਸ਼ ਹਮਾ ਸੋਖਤ ਕਰਦ।੯੦।

ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਆਪਣੀ ਘਰਵਾਲੀ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਤੇ ਪਿਤਾ ਦੀ
ਦੇਹ ਨੂੰ ਅਗਨਿ ਭੇਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਚੂੰ ਨਰ ਗਾਵਿ ਖੁਦਤ ਮਰਦ ਬਰ ਫਰੋਖਤ
ਮਏ ਜਨ ਸੂਏ ਗੰਗਾ ਰਾਹੇ ਬਦੋਖਤ।੯੧।

ਆਦਮੀ ਨੇ ਬੈਲ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਆਪਣੀ ਘਰਵਾਲੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ
ਗੰਗਾ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ।

ਹਮਰ ਕੀਮਤਸ਼ ਬਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਪੁਰਦ
ਵਲੇ ਆਂ ਸਿਹ ਦੀਨਾਰ ਬਾ ਜਨ ਸਪੁਰਦ।੯੨।

ਬਲਦ ਵੇਚ ਕੇ ਵੱਟੀ ਰਕਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਤਿੰਨ ਮੋਹਰਾਂ
ਆਪਣੀ ਘਰਵਾਲੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀਆਂ।

ਨ ਜੇਵਰੇ ਜਨ ਬਨਿਜਦਸ਼ ਬਮਾਂਦ
ਜ ਸ਼ਹਿਰੇ ਬਕਾਲਾ ਰਵਾਂ ਸੁਦ ਨਮਾਂਦ।੯੩।

ਉਸ ਪਾਸ ਘਰਵਾਲੀ ਦਾ ਗਹਿਣਾ-ਗੱਟਾ ਵੀ ਨਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਬਕਾਲਾ
ਨਗਰ ਤੋਂ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਜਨੋ ਮਰਦ ਕਰਦਾ ਅਬੂਰੇ ਬਿਆਸ
ਰਸੀਦੰਦ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਦਰ ਹਰਾਸ।੯੪।

ਤੀਵੀਂ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਦਰਿਆ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਘਾਬਰੇ ਘਬਰਾਏ ਕਰਤਾਰਪੁਰ
ਪੁੱਜ ਗਏ।

ਬ ਜਨ ਗੁਫਤ ਈਂ ਕਾਰਿ ਔਲਾ ਕੁਨਮ
ਜਯਾਰਤ ਬਸਤਿਗੁਰ ਮਨ ਈਂ ਜਾ ਕੁਨਮ।੯੫।

ਆਦਮੀ ਨੇ ਜਨਾਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲੇ ਇਕ ਭਲਾ ਕੰਮ ਕਰ
ਲਵਾਂ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਆਵਾਂ।

ਚਿ ਖੁਸ਼ ਗੁਫਤ ਜਨ ਗੁਫਤ ਕਾਰੇ ਸਈਦ
ਕਿ ਬਾਦ ਅਜ ਜਯਾਰਤ ਗੰਗਾ ਰਸੀਦ।੯੬।

ਸੁਆਣੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ, ਇਹ ਨੇਕ ਕੰਮ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ
ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗੰਗਾ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ।

ਬ ਪੇਸ਼ਿ ਗੁਰੂ ਆਂ ਨਿਦਾਦਾ ਨਿਆਜ
ਸਲਾਮੇ ਦੋ ਦਸਤਾ ਬ ਆਂ ਕਰਦ ਬਾਜ।੯੭।

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਨੇ ਭੋਟਾ ਰੱਖੀ ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ
ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ।

ਬਸਾ ਕਰਦ ਅੰ ਸਿਖ ਸਨਾਇ ਗੁਰੂ
ਗੁਰੂ ਕਰਦ ਅਲਤਾਫ਼ ਬਰ ਆਲਿ ਉ।੯੮।

ਉਸ ਨੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬੜੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀਤੀ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤੀ।

ਗੁਰੂ ਗਿਰਿਯਾਂ ਕਰਦਾ ਰਾ ਪੁਰਸੀਦ ਹਾਲ
ਕੁਜਾ ਮੇ ਰਵੀ ਐ ਸਤੁਦਾ ਖਿਸਾਲ।੯੯।

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਹੰਝੂ ਕੋਰ ਰਹੇ ਜੋੜੇ ਤੋਂ ਹਾਲ-ਚਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, ਹੇ ਭਲੇ ਲੋਕ! ਤੁਸਾਂ ਕਿਧਰ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ?

ਚੂ ਪਿਦਰਮ ਬ ਬਰ ਚਾਰਪਾਈ ਬ ਮੁਰਦ
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਰਾ ਗੁਸਲਿ ਗੰਗਾ ਬਮੁਰਦ।੧੦੦।

ਚੂੰਕਿ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮੰਜੀ 'ਤੇ ਪਿਆ ਪਿਆ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਵਜੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਗੰਗਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਜ਼ਰਾਯਤ ਜ ਨਰ ਗਾਊ ਈਂ ਕਾਰ ਬੁਦ
ਮਰਾ ਫਿਕਰੇ ਰੋਜ਼ੀ ਨ ਜਿਨਹਾਰ ਬੁਦ।੧੦੧।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਇਕ ਬੈਲ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਖੇਤੀ ਬਾੜੀ ਕਰਦਾ ਸਾਂ ਤੇ
ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ ਦਾ ਫਿਕਰ-ਫਾਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਹਮੂ ਰਾਸ ਦਾਦਾ ਵ ਰਫ਼ਤੇਮ ਮਾ
ਅਜ਼ੀਂ ਰਾਹਿ ਗੰਗਾ ਗਿਫ਼ਤੇਮ ਮਾ।੧੦੨।

ਉਹ ਰਾਸ ਪੂੰਜੀ ਦੇ ਦਿਵਾ ਕੇ ਭਾਵ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਹੋ ਕੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਗੰਗਾ
ਦੇ ਰਾਹ ਪੈ ਚੱਲੇ ਹਾਂ।

ਗੁਰੂ ਸੁਖਨ ਕਰਦਾ ਸਦ ਪੇਚੋ ਤਾਬ
ਹਮਾ ਵਕਤ ਸਦ ਬਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਤਾਬ।੧੦੩।

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਤੇ ਉਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ 'ਤੇ ਵੀ ਰੋਸ
ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤਾ।

ਬਦਾਂ ਰਾ ਮਦਿਹ ਬੰਦਵਾ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਬ ਸਿਖਾਂ ਅਨਾਯਤ ਬਿਅਫਜ਼ਾਦਿ ਉ।੧੦੪।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਬੰਦੀ ਛੋੜ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੈੜਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਦਿਓ, ਸਿਖਾਂ 'ਤੇ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਉਂਜ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਦਸਤਿ ਆਂ ਰਾ ਗ੍ਰਿਫਤਾ ਚੁਨਾਂ
ਬਬੀਂ ਵਾਲਦੇ ਖੇਸ਼ ਰਾ ਦਰ ਜਿਨਾਂ।੧੦੫।

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚੱਲ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ
ਨੂੰ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਦੇਖ ਲੈ।

ਕਿ ਮਾਂਦਾ ਗੁਰੂ ਵਾਲਦਿਸ਼ ਦਰ ਬਹਿਸ਼ਤ
ਹਮਾ ਚਾਰਪਾਈ ਵ ਆਂ ਖੁਸ਼ ਸਰਿਸ਼ਤ।੧੦੬।

ਗੁਰੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਟਿਕਾਅ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਉਹੋ ਉਸ ਦੀ ਮੰਜੀ
ਹੈ ਤੇ ਉਹੋ ਭਾਗਵਾਨ ਮਨੁੱਖ ਹੈ।

ਬਦੀਦਾਰਿ ਫਰਜ਼ੰਦ ਗਰਦੀਦ ਸ਼ਾਦ
ਬਗੁਫਤਾ ਕੁ ਬੁਰਦਸਤ ਐ ਖੁਸ਼ ਨਿਹਾਦ ।੧੦੭।

ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ
ਕਿ ਭਲੇ ਲੋਕਾ ! ਤੈਨੂੰ ਕੌਣ ਇਥੇ ਲਿਆਇਆ ?

ਸੁਖਨ ਗੁਫਤ ਐ ਨੇਕ ਬਖਤੇ ਜਹਾਂ
ਕਿ ਨਾਮੇ ਗੁਰੂ ਦਾਰ ਦਰ ਦਿਲ ਚੂੰ ਜਾਂ ।੧੦੮।

ਉਸ ਆਖਿਆ—ਹੇ ਭਾਗਵਾਨ ! ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿਚ
ਆਰਾਧਿਆ ਕਰ।

ਬ ਲੁਤਫਿ ਗੁਰੂ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ੇ ਯਾਫਤੰਦ
ਫਰਮੋਸ਼ ਕਰਦਾ ਗੁਰੂ ਸਦ ਸਿਤਮ ।੧੦੯।

ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਇਹ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਤੋਂ
ਭੁੱਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਨੇਕਾਂ ਬਿਪਤਾ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸੁਨੀਦਾ ਸੁਖਨ ਰਫਤ ਕਰਤਾਰਪੁਰ
ਚੁਨੀਂ ਅਰਜ਼ ਕਰਦਾ ਬਪੇਸ਼ਿ ਹਜ਼ੂਰ।੧੧੦।

ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਗਿਆ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ
ਇਉਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।

ਕਰਮਾਤਿ ਉ ਬਰ ਤੋ ਬਾਸ਼ਦ ਇਯਾਂ
ਚੁ ਗਰਦੀਦ ਬਰ ਅਹਲਿ ਦੁਨੀਆ ਨਿਹਾਂ।੧੧੧।

ਉਸ ਰੱਬ ਦੀ ਕਰਮਾਤ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਈ, ਜੋ ਕਿ ਆਮ
ਦੁਨੀਆਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਲੁਕੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਗੁਫਤ ਐ ਸਿਖੇ ਦਿਲ ਬਾ ਸਫਾ
ਜ ਗੰਗਾ ਮਰਾ ਆਬੇ ਗੰਗਾ ਬਿਆ।੧੧੨।

ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੇ ਸਾਫ਼ ਚਿਤ ਵਾਲੇ ਸਿਖ! ਤੂੰ ਗੰਗਾ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਲਈ
ਵੀ ਗੰਗਾ ਜਲ ਲੈਂਦਾ ਆਵੀਂ।

ਵੇ ਅੰ ਕੂਜਾਏ ਮਾ ਪੁਰ ਅਜ ਆਬ ਕੁਨ
ਲੇਕਿਨ ਮਰੱਬਜ਼ ਪੁਰ ਜ ਆਬ ਕੁਨ।੧੧੩।

ਹੁੰ ਸਾਡਾ ਲੋਟਾ ਗੰਗਾ ਤੋਂ ਭਰ ਲਿਆਵੀਂ, ਲੇਕਿਨ ਭਰੀਂ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਸਿੱਧਾ ਰੱਖ ਕੇ।

ਬ ਗੰਗਾ ਚੂੰ ਅੰ ਜਿਸਮ ਸ਼ੋਈਦਾ ਬੂਦ
ਜ਼ਬਸ ਗੁੰਮ ਬੂਦਾ ਕੂਜਾ ਜੋਈਦਾ ਬੂਦ।੧੧੪।

ਜਦੋਂ ਸਿਖ ਨੇ ਗੰਗਾ ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਲੋਟਾ ਗੁੰਮ
ਹੋ ਗਿਆ, ਬਥੇਰੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਪਰ ਹੱਥ ਨਾ ਆਇਆ।

ਬ ਨਾਚਾਰ ਅੰ ਸਿਖ ਬ ਬਾਜ਼ਾਰ ਰਫਤ
ਕਿ ਯਕ ਕੂਜਾ ਦੀਗਰ ਬ ਕੀਮਤ ਗ੍ਰਿਫਤ।੧੧੫।

ਅੰਤ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੋ ਕੇ ਸਿਖ ਬਾਜ਼ਾਰ ਗਿਆ ਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਲੋਟਾ ਮੁੱਲ ਖਰੀਦ
ਲਿਆਇਆ।

ਨਮੂਦਾ ਪੁਰ ਅਜ਼ ਆਬਿ ਗੰਗਾ ਬਫੂਰ
ਜ਼ ਰੂਏ ਖੁਸ਼ਮਦ ਬ ਕਰਤਾਰਪੁਰ।੧੧੬।

ਉਸ ਨੇ ਗੰਗਾ ਜਲ ਨਾਲ ਲੋਟਾ ਭਰ ਲਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ
ਲਈ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਿਆ।

ਗੁਰੂ ਅਜ਼ ਕਰਾਮਤ ਮਾਲੂਮ ਕਰਦ
ਹਮਰ ਹਾਲਤੇ ਕੂਜ਼ਾ ਮਫ਼ਹੂਮ ਕਰਦ।੧੧੭।

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕਰਾਮਾਤ ਦੁਆਰਾ ਲੋਟੇ ਦੇ ਗੁੰਮਣ ਤੇ ਲੱਭਣ ਦੀ ਸਾਰੀ
ਗੱਲ ਜਾਣ ਲਈ।

ਬ ਆਂ ਮਰਦਿ ਸਿਖ ਗੁਫ਼ਤ ਐ ਨੇਕ ਖ਼ੁ
ਬਗੋ ਰਾਸਤੀ ਦਰੋਗੋ ਮਗ਼ੁ।੧੧੮।

ਉਸ ਸਿਖ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੱਚ ਸੱਚ ਦੱਸੀਂ ਤੇ ਝੂਠ ਨਾ ਮਾਰੀਂ
ਕਿ ਕੀ ਗੱਲ ਹੋਈ ਹੈ ?

ਬਿਆਂ ਕਰਦ ਕੂਜ਼ਾਂ ਬ ਗੰਗਾ ਬਰਫਤ
ਗੁਰੂ ਗੁਫਤ ਅਜ ਗੰਗਾ ਖਾਹਮ ਗੁਫਤ।੧੧੯।

ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਲੋਟਾ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਰੁੜ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ।
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਗੰਗਾ ਤੋਂ ਪਕੜ ਮੰਗਾਵਾਂਗਾ।

ਫਰਿਸਤਾਦਾ ਉ ਦਰ ਸ਼ੱਕਰਗੰਜ ਚਾਹ
ਬਿਆ ਕੂਜ਼ਾਇ ਮਨ ਜ ਗੰਗਾ ਬਜਾ।੧੨੦।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿੱਠੇ ਪਾਣੀ ਵਾਲੀ ਬਾਉਲੀ 'ਤੇ ਭੇਜਿਆ ਕਿ
ਜਾ ਮੇਰਾ ਲੋਟਾ ਲਿਆ ਦੇ।

ਚੁ ਆਂ ਦੀਦ ਮੀਰਫਤ ਗੰਗਾ ਦਵਾਂ
ਬਸਾ ਕੂਜ਼ਾ ਦਰ ਆਬੇ ਗੰਗਾ ਨੁਮਾ।੧੨੧।

ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਵਗਦੀ ਗੰਗਾ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਉਥੇ ਕਈ ਲੋਟੇ ਪਾਣੀ
ਵਿਚ ਪਏ ਦਿਸੇ।

ਨਿਦਾ ਦਾਦ ਸੂਏ ਗੁਰੂ ਬੇ ਹਰਾਸ
ਕਿ ਕੂਜਾ ਕੂਜਾ ਅਸਤ ਐ ਹੱਕ ਸਨਾਸ।੧੨੨।

ਉਸ ਨੇ ਨਿਧੜਕ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰੂ ਵੱਲ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ, ਹੋ ਅਸਲੀਅਤ
ਦੇ ਜਾਣਕਾਰ। ਦੱਸੋ ਲੋਟਾ ਕਿਥੇ ਹੈ ?

ਗੁਰੂ ਗੁਫਤ ਦਰ ਕੂਜਹਾ ਸੁਦ ਕਸੀਰ
ਵ ਲੇਕਿਨ ਹਮ੍ਹ ਕੂਜਾਇ ਰਾ ਬਗੀਰ।੧੨੩।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਥੇ ਕਈ ਲੋਟੇ ਪਏ ਹਨ ਪਰ ਤੂੰ ਉਸੇ ਲੋਟੇ ਨੂੰ
ਹੀ ਪਕੜਨਾ ਹੈ।

ਨਿਦਾ ਆਮਦ ਅਜ਼ ਗੰਗਾ ਕੂਜਾ ਸਿਤਾਂ
ਬਨਿਜਦੇ ਗੁਰੂ ਰਫਤ ਖੰਦਾ ਕੁਨਾਂ।੧੨੪।

ਗੰਗਾ ਤੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਲੋਟਾ ਚੁੱਕ ਲੈ, ਸਿੱਖ ਹੱਸਦਾ
ਹੱਸਦਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਗਿਆ।

ਬ ਗੁਫਤਾ ਕਿ ਗੰਗਾ ਨ ਬੁਦ ਹਰਿਦੁਆਰ
ਬ ਚਾਹੇ ਬੱਕਰਗੰਜ ਬੀਨਮ ਬਹਾਰ।੧੨੫।

ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗੰਗਾ ਹਰਿਦੁਆਰ ਵਿਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਵਗਦੀ, ਮੈਂ ਤਾਂ
ਇਸ ਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਆਪਣੀ ਮਿੱਠੀ ਬਾਉਲੀ ਵਿਚ ਵੀ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਗੁਰੂ ਗੁਫਤ ਐ ਸਿਖਿ ਮਾ ਕੁਨ ਖਿਤਾਬ
ਬਗੈ ਚਾਹ ਬਾਸ਼ਦ ਕਿ ਗੰਗਾ ਸਵਾਬ।੧੨੬।

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਿਖ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੂੰ ਹੀ ਦੱਸ, ਗੰਗਾ ਨਾਉਣ
ਦਾ ਪੁੰਨ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਬਾਉਲੀ ਦਾ।

ਚੂ ਮਨ ਹੁਕਮ ਦਾਦਮ ਬ ਸਿਖਾਂ ਬਕੋਸ਼
ਬਗੈ ਆਂ ਮਨਮ ਨੀਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਨੋਸ਼।੧੨੭।

ਮੈਂ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਮਤ ਕਰੋ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ
ਕਰੋ।

**ਤੁਰਾ ਹਰ ਚਿ ਗੋਇੰਦ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਕੁਨ
ਅਜ਼ੀਂ ਸੁਹਬਤ ਆਲੂਦਾ ਦਾਮਨ ਮਕੁਨ।੧੨੮।**

ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹੇ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ
ਸੰਗਤ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣਾ ਆਪ ਭਰਮਾਂ-ਵਹਿਮਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਖੇੜਨਾ।

**ਜ਼ ਔਲਾਦੇ ਮਰਦਾਨਾ ਬਾਸ਼ਦ ਸ਼ਬਦ
ਅਜ਼ਾਂ ਬਾਅਦ ਦਰਬਾਰੇ ਢਾਡੀ ਰਸਦ।੧੨੯।**

ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਔਲਾਦ ਭਾਵ ਰਬਾਬੀਆਂ ਤੋਂ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਿਆ ਜਾਵੇ, ਇਸ
ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਢਾਡੀ ਦਾ ਦਰਬਾਰ ਲੱਗਣਾ ਠੀਕ ਹੈ।

**ਹਮੀ ਦਰ ਦਿਗਰ ਇਸਮੇ ਪ੍ਰਵਰਦਗਾਰ
ਬਵਕਤੇ ਕਥਾ ਬਾਸ਼ਦ ਅਜ਼ ਢਾਡੀ ਵਾਰ।੧੩੦।**

ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ-ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਵਿਧਿ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਕਥਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਢਾਡੀ
ਵੱਲੋਂ ਵਾਰ ਗਾਈ ਜਾਵੇ।

**ਬਹਮ ਰਾਹ ਸਫ਼ਰਏ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਖੁਰੇਦ
ਬਤਿਸ਼ਨਾ ਨ ਸਾਜ਼ੇਦ ਪੁਰ ਸਾ ਬੁਰੇਦ।੧੩੧।**

ਫਿਰ ਨੇਕ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੰਗਤ ਵਿਚ ਬਹਿ ਕੇ ਲੰਗਰ ਛਕੋ ਤੇ ਕਿਸੇ ਭੁੱਖੇ
ਪਿਆਸੇ ਨੂੰ ਸਵਾਲੀ ਬਣਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਾ ਦਿਓ, ਭਾਵ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕ ਸਾਰ
ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਾਉਂਦੇ ਜਾਓ।

**ਮਕੁਨ ਦਰ ਅਮਲ ਗੁਫਤਾਏ ਬ੍ਰਾਹਮਨ
ਕੁਨੂੰ ਦਰ ਕੁੱਠਾ ਜਾਨਵਰ ਰਾ ਮਜ਼ਨ।੧੩੨।**

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਆਖੀ ਕਿਸੇ ਗੱਲ 'ਤੇ ਅਮਲ ਨਾ ਕਰੋ, ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ
ਜ਼ਿਬਾਹ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਾ ਮਾਰੋ, ਭਾਵ ਕੁੱਠਾ ਜਾਂ ਹਲਾਲ ਕਰਨਾ
ਠੀਕ ਨਹੀਂ।

**ਕਸੇ ਕੂ ਬ ਫੁਰਮਾਨਿ ਮਨ ਆਮਿਲ ਅਸਤ
ਬ ਅਉਲਾਦ ਉ ਰਾ ਮੁਰਾਦਿ ਦਿਲ ਅਸਤ।੧੩੩।**

ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਔਲਾਦ ਦੀਆਂ ਮੁਰਾਦਾਂ
ਵੀ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।

**ਬ ਦੁਨੀਆ ਚੂੰ ਕਰਦੰਦ ਆਂ ਰਾ ਕਬੀਰ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਂ ਰਾ ਚੂ ਕਰਦਾ ਵਜ਼ੀਰ।੧੩੪।**

ਜਦ ਦੁਨੀਆ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦੇ ਕੇ ਵੱਡਾ ਬਣਾਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਜ਼ੀਰ ਥਾਪ ਲਿਆ। (ਭਾਵ ਮਰਦਾਨੇ ਤੋਂ ਹੈ)।

**ਕੁਨੰਦ ਜਸ਼ਨ ਦਰਬਾਰੇ ਇਸ਼ਰਤ ਫਿਰੋਜ਼
ਸ਼ਨੇ ਵਾਰਿ ਢਾਡੀ ਪਸਾ ਨਿਸਫ ਰੋਜ਼।੧੩੫।**

ਜਦੋਂ ਖੂਬ ਸਜਾ-ਵਜਾ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਦੁਪਹਿਰ ਸ਼ਾਮ ਵੇਲੇ ਢਾਡੀ ਦੀ ਵਾਰ ਵੀ ਸੁਣੋ।

**ਕਿ ਯਜ਼ਦਾਂ ਬ ਮਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਬਦਾਦ
ਕਿ ਸਿੰਘਾਨਿ ਮਾ ਹਰ ਚਿ ਦਾਰੰਦ ਸ਼ਾਦ।੧੩੬।**

ਜਦ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹਤ ਬਖਸ਼ੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਸਿੰਘ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ਵਦ ਹਮਰਹੇ ਸਿੰਘ ਢਾਡੀ ਮੁਦਾਮ
ਬਿਲਾ ਢਾਡੀ ਹਰਗਿਜ਼ ਨ ਖੁਰਦਾ ਤੁਆਮ।੧੩੭।

ਢਾਡੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇ ਤੇ ਢਾਡੀ ਨੂੰ ਛਕਾਏ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ
ਵੀ ਨਾ ਛਕੇ।

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਜ਼ ਲੁਤਫ਼ ਗੁਫ਼ਤਾ ਸੁਖਨ
ਕਿ ਮਰਦਾਨਾ ਪੈ ਵਸਤਾ ਹਮਰਾਹੇ ਮਨ।੧੩੮।

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬੜੇ ਆਨੰਦ ਮਗਨ ਹੋ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ
ਮਰਦਾਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਡਾ ਸੰਗੀ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਬ ਮਾ ਹਸਤ ਢਾਡੀਇ ਨੱਥਮੱਲ ਮੁਦਾਮ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਫ਼ਰੋਖ਼ਤਾ ਈਂ ਕਲਾਮ।੧੩੯।

ਢਾਡੀ ਨੱਥ ਮੱਲ ਸਦਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਆਖਣ
ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।

**ਹਯਾ ਅਜ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਨ-ਪ੍ਰਸਤੀ ਕੁਨੰਦ
ਕਿ ਈਂ ਚਾਰ ਫਰਜ਼ੰਦਿ ਮਨ ਕੁਬਤਾ ਅੰਦ ॥੧੪੦॥**

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੋਂ ਸ਼ਰਮ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਚਾਰ
ਪੁੱਤਰ ਮਰਵਾ ਛੱਡੇ ਹਨ।

**ਮਕੁਨ ਹਰ ਚਿ ਗੋਯੰਦ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਮ
ਸਦਾ ਮੀਦਹੰਦ ਸਿੰਘਿ ਮਾਰਾ ਖ਼ਸਮ ॥੧੪੧॥**

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੋ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਮ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਨਾ ਕਰੋ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਿੰਘਾਂ
ਨੂੰ ਸਦਾ ਬਿਪਤਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।

**ਚੂ ਬੁਦ ਸਿੰਘਿ ਸਿਹਚੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਨੋਸ਼
ਚੂ ਤੌਲੀਦ ਫਰਜ਼ੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਕੋਸ਼ ॥੧੪੨॥**

ਜੋ ਸਿੰਘ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਤਿੰਨੋਂ ਸਮੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕੇ, ਜਦ ਬੱਚਾ ਜਨਮ ਲਵੇ
ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਵੇ।

ਬ ਵਕਤੇ ਜਵਾਨੀ ਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਲਾਸ਼
ਕਿ ਅਜ ਦਸਤਿ ਦੁਸ਼ਮਨ ਤੂ ਆਜਜ਼ ਮਬਾਸ਼।੧੪੩।

ਜੁਆਨੀ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਣ ਸਮੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਅਭਿਲਾਸ਼ਾ ਕਰੇ ਤਾਕਿ ਵੈਰੀ
ਹੱਥੋਂ ਹੀਣਾ ਹੋਣਾ ਨਾ ਪਵੇ।

ਦਮੇ ਮਰਗ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਵਦ ਖੁਸ਼ਗਵਾਰ
ਅਮਰ ਈਨੇ ਮਾਰਾ ਬਸਾ ਯਾਦ ਦਾਰ।੧੪੪।

ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਇਹ ਬਚਨ ਯਾਦ ਰੱਖ ਕਿ ਅੰਤਕਾਲ ਸਮੇਂ ਵੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਅਨੰਦ-ਦਾਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਗ੍ਰੋਹੇ ਸੁਦਾ ਖੈਲੇ ਸਿੰਘਾਨਿ ਮਾ
ਬ ਢਾਡੀ ਅਮਰਨਾਮਾ ਕਰਦਮ ਅਤਾ।੧੪੫।

ਸਾਡੇ ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਇਕੱਤਰ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਅਮਰਨਾਮਾ ਢਾਡੀ
ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਿਆ।

ਬਢਾਡੀ ਬਵਦ ਜੀਨਤੇ ਬਜਮ ਰਾ
'ਅਮਰਨਾਮਾ' ਅਜ ਢਾਡੀ ਆਯਦ ਬਜਾ।੧੪੬।

ਢਾਡੀ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾ ਹੈ ਤੇ ਅਮਰਨਾਮੇ ਦਾ ਗਾਉਣਾ ਢਾਡੀ
ਨੂੰ ਸ਼ੋਭਦਾ ਹੈ।